

וְלִימִיר חִלְבְּנִיקוֹב⁴

אני ורוסיה

רוסיה דרור קראה לאֵלֶּף רבוא.
טוב הדבר! יזכרוהו שנים לא־מְנִין.
ואני כְּתַנְתִּי הַסֵּרֶתִי,
וְכָל מַגְדֵּל שֶׁעָרָה תְּמִיר וּמְרָאֲנִי,
כָּל חֲרִיץ
בְּעִיר גּוֹפִי
הַנִּיף שְׁטִיחִים וּבְדֵי אֲרָגְמָן.
אֲזַרְחִיּוֹת וְאֲזַרְחִי
עֲצָמִי — מְדִינָת
תְּלַתֵּלֵי אֵלֶּף חֵלוֹן לְמוֹל אֲשַׁנְבִּים נְצֻטּוֹפְפוֹ.
אוֹלְגוֹת וְאִיגוֹרִים,⁵
צוּהָלִים בְּלֵב בֶּן
לְקִרְאֵת הַחֲמָה, מִבְּעַד לְעוֹרֵי שְׁלָחוּ מִבְּטָם.
הֶקֶץ לְכַבְלֵי הַכְּתַנָּת!
ואני אֲךָ כְּתַנְתִּי הַסֵּרֶתִי —
שְׁמֹשׁ נִתְתִּי לְעַמְּמֵי עֲצָמִי!
עִירָם נִצְבְּתִי נִכַח הַיָּם.
כֹּה הֶעֱנַקְתִּי חֲרוּת לְעַמְּמִים,
שׁוֹף לְהַמוֹן.

(מרוסית: רומן וטר)

איש מסכות גלמוד

ובשעה שמעל צרסקויה סלֹו
התמרו זמירותיה ובכיה של אחמטובה,
התרתי פקעת של חוזה טובה,
כפגר מתנמנם דדיתי בציה,
בה גסה אי־אפשרות.
איש־מסכות לאה
צועד־פורץ דרכים
יבה בעת ראש מסלֹסל
של אלף תת־ארצי במנהרות חושכות
מצמין שפתיו בדם ובני אנוש לעט
אפוף אימים גדולי עזוז
ברצון ירח נעטף
כמו בגלימת שנה של ערב, הנוד
קפץ רדום בין תהומות
והתקדם מצוק לצוק.
סומא צעדתי כל עוד
סופת חרות אותי הובילה,
ובי הצליף מטר נטוי.
מגוף חסון ועצמות את ראש האלף הסירותי
והנחתיהו אל חומה:
וכאביר אמת מול העולם אותו נשאתי:
שאו עיניכם, הרי הוא!
הרי הראש המסלֹסל! לו המונים יקרו מקדם!
ובחתת
הבנתי שאין איש רואני:
וכי עלי לזרות עינים,
כי על זורע העינים! להלך.

שלהי 1921 - ראשית 1922
(מרוסית: רומן וטר)

*

הַתְּנַגְּשׁוּ פִּילִים בְּנִיבֵיהֶם כָּה,
עַד כִּי נִרְאוּ כְּגֹשׁ סֶלַע צָחֹר
תַּחַת יָדוֹ שֶׁל אָמֵן.
שִׁלְבוּ אֵילִים קְרִינֵיהֶם כָּה,
עַד כִּי נִרְאָה: כּוֹסֶם בְּכָרִית קְדוּמִים תּוֹנֵחַ,
עִם חֲמֻדָּה הַדְּרִית וּבְגִידָה הַדְּרִית.
נִקְווּ נְהָרוֹת אֶל יָמִים כָּה,
עַד כִּי נִרְאָה: יָדוֹ שֶׁל אֶחָד תַּחְנֵק גְּרוֹן רֵעֵהוּ.

1911

(מרוסית: רומן וטר)

*

נְעָרוֹת הֵן אֲשֶׁר תִּרְמַסְנָה
בְּמִגְפֵי עֵינֵיהֶן הַשְּׁחֹרוֹת
אֶת פְּרָחֵי לְבָבֵי.
נְעָרוֹת, אֲשֶׁר הִרְכִּינוּ כִּידוּנִים
אֶל אֲגַמֵי רִיסֵיהֶן.
נְעָרוֹת, שֶׁתִּרְחַצְנָה רַגְלֵיהֶן
בְּאֲגָם מְלוֹתֵי.

(מרוסית: רומן וטר)

*

קְרָנֵי הַחֲמָה בְּעֵין שׁוֹר
הַשְּׁחֹרָה
וְעַל כָּנָף זָבוּב כָּחַל
שֶׁהַבּוֹיֵק מַעְלָיו בְּחֶטֶף
כְּמִיתָר שֶׁל רְסִיס אַרוֹסִין.

1922 אביב

(מרוסית: רומן וטר)

לילה בגליציה⁶

בת הים: מקורות אסדה נטרפת
אל עשבי היום אביט
ובכס של אבן אפר
אתישיבה לבדי.
רשע, רשע, בו נפלחת
ארץ בה תבוא
נשר, נשר חוש אורחת
הן תאכדה, אדוני לי!

האביר: זה הכפור יוקד פלהט
הי בת ים שתויה מדעת
יכבות סביב וצרח
רע לי פה אמצא לי דרך (הולד)

שיר המכשפות: לא-לא טוב!
לי לי טוב!
זון-זון אן טוב לה-לה
טוב לה-לה! לא, לא, טוב.
זון-זון אן! זון-זון אן!

בנות הים שרות: איא איז צולק
ציו איא פאצו!
פיץ פאצו! פיץפאצו
איז איא צולק!
דינזא, דינזא, דינזא!
(בנות הים אוחות בספרו של
סחרוב ומזמרות על פיו):
דברבנה גדרנה

שם בחטא תקרץ דמותנו
יש עינינו יפלחה
קלשוננו של הדיג
בעדנה יזרם הנחל
בין גדותיו הוא חג וחג
לו לגדם ינשקה
צחור בשריה של רחל
בנגון חליל חשקה
ושניה תערטל
רואכאדו, רינדו, רינדו
שונו, שונו, שונו
פינצו, פינצו, פינצו
פאץ, פאץ, פאץ

בקבר האופרישקים⁷ את רעם:
"בלהב היהב" – קול קרב
מת אתה עכשו
קדרו הבחורים
ופניהם שחרים.

בת הים: מי הקבוצה הרימה
ידידתי אמרי נא
בנות הים: איז צולק
איז איא צולק
פיץ, פאץ, פאצו
פיץ, פאץ, פאצא
איז איא צולק, איז איא צולק
קופוצאמו מינוגאמו פינצו פינצו
פינצו

מותו של סוס

אָפּלוּ
יַפְעִילוּ
שׁוּק לְבֶשֶׁר-סוּס —
זוֹהֵי עֵינַי שֶׁתַּחַת הָעֵינַי
וְאִמוּנָה בְּמִשִּׁיחַ כְּמוֹס.
מִתְגַּסִּים
וּבְסוּד גּוֹסְסִים.
בְּתוֹךְ הֶרְתָּמָה, מִתְנַסֶּה בְּנִסִּים —
נוֹפֵל עַל הַתַּחַת הַמִּכָּה בְּרִצְפָּה —
בְּבֶשֶׁר הַסּוּסִים,
שֶׁם הִנְנִי סוּס הָעָרִים הַלְבָּן
עִם מִבְּט בַּת הַיָּם הַמְקֻסִּים,
בְּעֵינַי עוֹרֵת
כָּחַל,
בְּרַתְמָה הַשְּׁחֵרָה,
כְּשֶׁלַּג נִגְרָה שֶׁל צַפְרָא,
אֲנִי מְפָרְפֵר.
כֶּךָ אָפֵל
כְּפָרְגַּ הָרוּג.
הַחֲלָפְנִים יַחֲלִפוּ
דִּיג־דִּיג וְדוּג־דוּג,
וְאֲנִי אָפֵל
כְּפָרְגַּ הָרוּג.
וְהָעִיר, הִיא לְכֹל שֶׁמִּשְׁלִילָהּ
הוֹשִׁיטָה פָּצַע חָם
וּשְׂאֵלָה: הָאֲמָנָם?

1918-1919

(מרוסית: סיון בסקין)

(המכשפות מתמתחות אל קשת
כעגורים ממריאות)

שֶׁגָּדָאם מְגָדָאם וְיִקְדָּאם
צ'וּד, צ'וּד, צ'וּד, צ'וּד צ'וּד

בְּנוֹת גְּלִיצְיָה שְׁחוֹת: הָא הוּצוּל

צוּעַד הַכֵּן
אֲפָדָה כְּהָה לּוֹבֵשׁ הוּא
הוּא שׁוֹכֵן

בְּהָרִים עִם בַּת הַכֶּשֶׁף
לֹא מִכְבָּר בְּרִיּוֹת רְאוּהוּ
בְּעֵלוֹת זְרִיחָה שְׁחֵרָה
זוֹ אֲמַת לֹא תַעֲתוּעַ

עַל הַסְּלַע הַנִּפְרָא
בְּשַׁחוּר רִיסְיָה מְעַפְעַפֵּת
וְעֵכָן מֵת כַּחֲזֵן מַחֲזֵק

בְּיַד נִקְשָׁה תַפְסוּ בְּצַפַּע
וְעַל שְׁפִתֶיהָ שִׁיר הַדָּג
עוֹר אַחֲזִרְיָה נַעֲקֵר

וְהִיא נֹאָה מוֹרַד בֵּר
בְּפִסְיעוֹתֶיהָ חֵי תַכְרִית
עֵינֶיהָ קֶשֶׁת אַכּוּרִית

בֶּן מִבְּטִיָּה תִלְכָּסֵן
וְאֵל מְתַנְּהָ חָגוּר גְּרִזֵן
וְחִיּוּכָה גְלוּי פִתּוּחַ

כֵּן מִבְּעִיתָהּ אֵת בַּת הָרוּחַ

דצמבר 1913

(מרוסית: רומן וטר)

תָּמִיד שִׁפְחָה, כְּתָמִי לְדָה שֶׁל מְלָכִים עַל הַשָּׂדִים,
 בְּתַנּוּף אֲזָנָה, בְּמָקוֹם עָגִיל, חוֹתֶמֶת-מִמְלָכוֹת.
 פָּעַם עֲלָמָה עִם חֶרֶב שְׁעוֹר לֹא יִדְעָה מִשָּׁגֶל,
 וּפְעַם מִלְדָּת — יְשִׁישֶׁת-מִהֶפְכּוֹת.
 אֶתָּה הוֹפֵךְ אֶת עַמּוּדֵי הַחֲבוּרִים הֵהֱם,
 שְׁכַת־בְּיָדָם הִיא מִשְׁקַל-יָדוֹ שֶׁל יָם.
 הָאֲנָשִׁים בְּלִילָה זָהָרוּ בְּרִיו,
 הִהוּצָאָה לְהוֹרֵג שֶׁל הַמְּלָכִים הִיתָה סִימֹן קְרִיאָה זֹעֵם,
 הַנְּצָחוֹן שֶׁל הַצְּבָאוֹת שֶׁמֶשׁ כִּפְסִיק מְשָׁלֵם,
 וְשִׁלּוֹשׁ הַנְּקֻדּוֹת, שֶׁשָּׁגְעוּנֶנָּן אִינוֹ בִּישׁוֹן, הִיוּ שְׂדוֹת,
 זַעַם הָעַם וּבִטּוּיוֹ,
 סִדְקֵי הַזְּמַן — הִיוּ סוֹגְרִים.

1921

(מרוסית: סיון בסקין)

תקעו, זעקו, הביאו!

אַתֶּם, מַעֲמִידֵי הַכָּרֶס שְׁלַכְּם עַל צֶמֶד עַמּוּדֵי-בָשָׂר,
 מִתְנַדְנָדִים בְּצֵאתְכֶם מִחֲדַר-הָאֵכֶל,
 אַתֶּם יוֹדְעִים שְׁמַחוּ עֲנֵק שְׁלֵם מִחַר
 אוֹלֵי יְהִיה לְגוֹיּוֹת — אֵהֶל?
 אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁעוֹר תִּפְכֶם עֲבָה כְּקַרְנָה,
 וְנִתֵּן לְגַעַת בּוֹ רֵק בְּמִקָּל.
 אֵךְ הִיתֶכֶן שְׁתַּגּוּסוּ כְּסוּסֵי מְרוֹץ מִ"שְׁבוּעַ הָרַעֲב",
 כְּאֲשֶׁר מַעַל אֲרִץ שְׁלָמָה
 הַמּוֹת מְחוּלָּל?
 הֲרֵי גּוֹפּוֹת, גּוֹפּוֹת וְגּוֹפּוֹתֶיךָ
 יִבְהוּ בְּרַקִּיעַ מְכַכֵּב, רַעֲנָן,

ואלו אתם תלכו לקנות לכם
 לארוחת הערב — כפר לחם לבן.
 אתם חושבים שהרעב הוא יתוש־סחרחרת
 שאפשר בקלות להרחיק,
 אך דעו, שבוולגה — בצרת:
 סבה לא לקחת — להעניק!
 הביאו ככרות־ענק
 לנקדות האסוף של "שבוע הרעב",
 במתן פרוסה של מזון מוצק
 הצילו את מי שהזקינו פניו!
 וולגה תמיד היתה לכם מינקת,
 עכשו היא חצי־קבורה.
 שהאסון עצום ועלול לזנק עוד —
 זעקו, זעקו, תקעו בפיכם חצוצרה!

1921
 (מרוסית: סיון בסקין)

ולימיר חלבניקוב
 (ויקטור ולדימירוביץ' חלבניקוב, 1885-1922)